

Hřbitov Loyasse, Lyon, konec srpna roku 2011

Je parno, třicet osm stupňů ve stínu, a průvod za mohutnou bílou rakví z dubového dřeva doprovází zesnulého na místo posledního odpočinku. Býval to můj kmotr, Georges Beaume.

„Právě nás opustila velká osobnost francouzské kinematografie...“ Ústy svého tehdejšího ministra Frédérica Mitterranda mu zrovna složilo poctu Ministerstvo kultury. I já mu tímto dílem zamýšlím vzdát náležitý hold, „dát věci do pořádku“, jak s oblibou říkával.

Kmotr dodnes pro mnoho lidí zůstává čestným titulem, který už však dávno ztratil svůj pravý význam, svou zásadní funkci. Georges naopak tuto roli bral velmi vážně. Především si nepřál být kmotrem nikoho jiného. Musím přiznat, že to vědomí mě naplňovalo pýchou a nesmírným klidem.

Tehdy nás přišlo málo. Samozřejmě můj otec za doprovodu mé matky a šoféra Daniela. Mohl přijet rychlovlakem, ale vlakem jezdí nerad, stejně jako nerad čeká a chce mít ve svém pohybu volnost.

Naprosto ho chápu, býval jsem stejný. Záviset na druhých ve mně dlouhá léta vyvolávalo jakousi klaustrrofobii, rychle jsem si v takové situaci připadal jako vězeň.

Přijel jsem rychlovlakem spolu se Sophií, bývalou manželkou a matkou mých dvou dcer, a s kmotrovou přítelkyní Lise Fayollovou, filmovou producentkou.

Za průvodem kráčí jeden z jeho tří synovců Sylvain, dnes starosta, a několik členů jeho rodiny, které nikdo neznal. Všiml jsem si, že na pohřbech se často zjevují lidé jakoby odnikud, jako nějakým kouzlem, tváře vyšlé ze zaprášených skříní, zamčených na dva západy už celé věky.

„Ty jsi jenom můj kmotr, nikoho jiného?“

„Jistě, synku.“ Někdy mi taky říkával „kapitáne“.

Dnes je 9. srpna 2020. Uplynulo devět let. Otec před čtrnácti měsíci prodělal mozkovou příhodu, která mu sebrala polovinu muže, jímž býval. Hrdina mého dětství v 84 letech složil zbraně. Určitě se zase zotaví.

Trávím dovolenou v Toskánsku s matkou Nathalie, i ona trpí, šíří ji vážná forma rakoviny. Jsou s námi

i mé dvě dcery Loup a Liv, snoubenka Sveva a její rodiče. Rozhodli jsme se strávit prázdniny v rodinném kruhu, neboť jsme se báli, že na další už s námi „mamuš“ nepojede.

S chemoterapií a ozařováním skončila v druhé polovině července, na verdikt si teď musíme počkat do 15. prosince. Byla jako vždycky statečná. Nejdřív nechtěla podstupovat nic, řekla si, že s nádorem o průměru čtyři centimetry v hlavě slinivky nemá velkou naději. Ale kvůli holkám a myslím, že i kvůli mně, se rozhodla bojovat.

Neztratila jediný vlas, úplný zázrak. Kdovíproč jsem díky tomu uvěřil, že se z toho dostane.

Prázdniny jsou to zároveň krásné i těžké, protože i když jsem matku dosud vídal téměř denně, ještě nikdy jsem s ní a její rakovinou netrávil celý den. Být jí neustále nablízku znamená každou chvíli si připomínat tvrdou realitu, strach z její ztráty, nebo ještě hůř, strach vidět ji trpět.

Nedává nic najevo, ale její tělo mluví za ní, při chůzi, při ztrátě rovnováhy, v potlačovaných bolestech, při nichž se jí náhle zatínají čelisti a jen ztěžka se jí daří je zase uvolnit. Drží se, stojí vzpřímeně a hrdě, navzdory všemu se na nás šťastně usmívá, užívá si každou vteřinu strávenou s vnučkami a tolik milovaným synem. Nutím se nemyslet na nejhorší, ale jednu věc

vím: ať se stane cokoli, nenechám ji samotnou, budu ji držet za ruku až do konce.

Je mi šestapadesát a konečně jsem se po několikaměsíčním přemýšlení a vydatném povzbuzení od Svevy rozhodl pustit se do psaní. Proč? Nepochybně protože mám strach ze zapomnění.

Hlavně jsem si uvědomil, že právě skončila důležitá kapitola mého života.

Smrt číhala na svou chvíli a já jsem v dnešní prchavé době, kdy se povinnost uchovávat paměť postupně vytrácí z kolektivního vědomí, cítil potřebu některé obrazy vytesat do mramoru.

Tento příběh je v jádru univerzální, protože samotou, potřebu lásky a uznání děti pociťují vždy a všude na světě stejně, nezávisle na jejich okolí a původu. Jak obtížně se následně zotavují, to více závisí na jejich sociálním zázemí a prostředcích, které mají k dispozici.

Jak může člověk dospět v rodině, kde se láska zřejmě stala první obětí prokletí předávaného z generace na generaci?

Jak můžeme překonat násilí, strach a omertu tak, abychom je zároveň nepřenesli na své blízké? Jak vyhrát ten celoživotní boj, ten nejtěžší ze všech, který vedeme sami se sebou, abychom se stali odolnými

a konečně dosáhli svobody? Abychom mohli svobodně myslet, milovat, prostě svobodně žít. A taky svobodně převyprávět příběh své rodiny, svého klanu, z vlastního pohledu a skrze své vlastní vzpomínky, za zavřenými dveřmi a mimo mikrofony.

Tehdy na hřbitově se můj otec Alain, který vždyc-ky uměl na všechno pohotově odpovědět a najít ta správná slova ve správnou chvíli, opět trefil do černého. Po spuštění rakve do hrobu se nečekaně rozhodl, že pronese řeč.

Začátek proslovu si nevybavuji, ale navždy mi v paměti zůstane vrytý jeho závěr, neboť naprosto přesně vystihuje vztah mezi mnou a kmotrem: „...svému chlapečkovi Anthonymu jsi teď poprvé ve svém životě ublížil.“

A v tu chvíli mi nekontrolovatelně vytryskly hodiny zadržované slzy, doprovázené hlubokým vzlykem, za nějž určitě mohl ten malý kluk, který ve mně stále žije. Když se otec vracel na své místo vedle matky a cestou mi pokládal těžkou ruku na rameno, vypadal spokojeně, že na mě takto zapůsobil, ale přitom upřímně, to zdůrazňuji. I já jsem si přál říct pár slov, jenže jsem toho najednou nebyl schopen, ztratil jsem hlas a stál jako přikovaný. Když mě kněz pokynutím ruky pobídl, musel jsem jen zavrtět hlavou.

To zvíře, zase se mu povedlo vypálit mi rybník.

Poté co se otec roku 1956 vrátil z Indočíny, nastěhoval se do přízemí hotelu Montana v pařížské ulici Saint-Benoît, kde sdílel pokojík s jednou hezkou ženou. Nebo spíš jedna hezká žena sdílela pokoj s ním, což je sice drobný, ale důležitý rozdíl.

V té době se ulice hemžila bary a jazzovými kluby. Jak mi jednou vyprávěl kmotr: „Kdysi byla ulice Saint-Benoît tak trochu středem světa.“ V té krátké ulici začínající u rohu Café de Flore a ústící o dvě stě metrů dál do ulice Jacob, se začal psát osud naší rodiny.

Jednoho pozdního odpoledne u kmotra, který tehdy bydlel nedaleko na nábřeží Malaquais, zuřivě zaklepal na dveře jeden přítel: „Georgi!!“

Kmotr se zrovna chystal jít ven, a tak mu hned překvapeně otevřel.

„Georgi, musíš se bezpodmínečně stavit v ulici Saint-Benoît, je tam jeden mimořádný krasavec, prý se čerstvě vrátil z Indočíny, musíš ho vidět, z toho bude jednou hvězda, na to vezmu jed!“ Puzen dychtivou zvědavostí, která mu zůstala až do smrti, přispěchal Georges Beaume do ulice Saint-Benoît, aby se na ten mladý zázrak podíval. Tím zázrakem byl Alain Delon.

Od té chvíle tvořili nerozlučnou dvojku, alespoň do doby, než se moji rodiče rozvedli, tehdy mu totiž otec nedal na výběr: buď on, nebo my.

Vybral si mě, Anthonyho.

Byl to přece můj kmotr, navíc tu roli, jak už jsem řekl, bral velmi vážně a v ten okamžik cítil, že ho budu potřebovat.

Kým byl kmotr v roce 1956 kromě toho, že se stal největším filmovým agentem ve Francii?

Začínal jako novinář, už ve dvaceti letech se ale vypracoval na šéfredaktora časopisů *Film magazine*, *Pans-Théâtre* a *Jours de France*.

V letech 1947 až 1959 přispíval do časopisu *Cinéma monde* a jeho filmový sloupek tehdy pravidelně četlo více než 200 000 lidí. Pracoval také jako konferenciér v divadle Édouard-VII, jako tajemník v divadlech Gramont a Pigalle, rozhlasový producent v RTF a později v Evropě 1.

V roce 1954 vydal v nakladatelství Table ronde knihu *Vedettes sans maquillage* (Hvězdy bez líčidel), v níž představoval soukromý život hereckých osobností, jakými byli Ingrid Bergmanová, Clark Gable, Anna Magnaniová, Michèle Morganová, Gérard Philippe, Jean Marais a Orson Welles, mám-li zmínit alespoň některé.

Mnozí z nich se stali jeho přáteli, jiní jeho klienty. Napsal také řadu divadelních adaptací včetně hry *Dommage qu'elle soit une putain* (Škoda, že byla děvka), kterou režíroval Visconti a v níž můj otec a Romy Schneiderová roku 1961 odehráli svůj divadelní debut.

V šedesátých a sedmdesátých letech se díky spolupráci s Fellinim, Josephem Loseyem a jeho přítelem Luchinem Viscontim nesmazatelně zapsal do dějin evropské kinematografie.

Společně s mým otcem založil produkční společnost Delbeau, která produkovala film Alaina Cavalliera o alžírské válce s názvem *L'Insoumis* (Nepodrobený).

Spřátelili se okamžitě: několik dní po jejich setkání se můj otec přestěhoval na nábřeží Malaquais.

Vliv prvního se spojil s charismatem druhého, a tak se v tomto zlatém věku sedmého umění zrodil senzační tandem.

„Nikdy nebyl mým agentem, ale úzce jsme spolu spolupracovali,“ vysvětluje často můj otec.

Ano, má pravdu. Rád bych nicméně upřesnil jednu věc: i když otci hodně pomohly ženy, což posiluje jeho hvězdnou legendu, do šoubyznysu ho uvedl Georges Beaume.

Z jejich prvního společného festivalu v Cannes mám doma fotku, z níž vyzařuje veselá upřímnost a na níž uvolněně, s rozepnutou košilí, hrají ping-pong a otec s dětsky bezstarostným úsměvem právě bekhendem odráží soupeřův úder.

Podle mé matky býval v době, kdy se seznámili, přesně takový: zábavný a bonvivánský.

Takto si ho chtěla v paměti uchovat, i když připouštěla, že se nad otcovou hlavou neustále vznášel mrak jeho matky Édith, ke které měl po celý život ambivalentní vztah, oscilující jako kyvadlo mezi láskou a opovržením.

Nakonec jednou závoj spadl, dostihli ho démoni minulosti, přivolané krachem manželství a rozpadem rodiny, o níž on, příbuznými zanedbávaný jedináček střídající chůvy a internáty, tolik snil.

Jednoho zvláštního odpoledne mi řekl: „Víš, Tony, když mě tvoje matka opustila, zhroutil se mi svět; stál jsem přitisknutý k plotu jedné přistávací dráhy na letišti v Bangkoku, sledoval jsem, jak letadlo vzlétá, a v tu chvíli jsem pochopil, že jsem všechno ztratil, ženu i syna; to mě zdrtilo.“

Z Bangkoku ihned odletěl s celou posádkou Air France na dvoutýdenní cestu kolem světa. „O něj nemusíš mít strach, vždycky se rychle oklepe, určitě využil příležitosti a ojel pár letušek, já toho lumpa znám.“ Tak mi jeho cestu kolem světa vysvětlila matka. Je pravda, že když mi otec ve svém upřímně míněném vyznání líčil, jak na letišti s tváří přitisknutou k plotu umíral žalem, schválně pokračování příběhu opomněl, jinak by ten moment jistě nevyzněl dostatečně

dramaticky. Stejně jako babička se v neštěstí vždycky vyžíval.

Myslím, že jeden z mála zápasů, který otec prohrál, byl zápas sám se sebou. Nechal se šířit frustrací a záští, které vystřídaly mladickou bezstarostnost, a dovolil tak, aby se ho pomalu zmocnila plíživá deprese. Vzpomínám si, jak mi jednou v jejich bytě v ulici François-Ier Mireille (Mireille Darc) řekla: „Prosím tě, Anthony, nedělej hluk, tátovi není dobře, občas mu bývá úzko, víš, a zavírá se takhle potmě v pokoji.“

„Proč?“

„Jednou to pochopíš, Tonino.“

Zůstal tam dva dny.

To byla taky otcova oblíbená věta: když něco neuměl nebo nechtěl vysvětlit, vytáhl svůj trumf: „To pochopíš později...“

Mireille jsem měl moc rád, byla to pozoruhodná žena, zároveň silná a jemná a hluboce empatická. Pamatuji si na den, kdy mě s ní otec seznámil, bylo mi pět nebo šest let. Vzal mě do jednoho pařížského dvoupodlažního bytu s vestavěným patrem. Dveře nám otevřela Véronique de Villèle, Mireillina asistentka. Se svými velkýma modrýma očima a nádhernými plavými vlasy až po bedra úplně zářila. Mireille se zjevila nahoře na schodech, pořád si vybavuji její

nekonečné nohy, jejichž krása dávala vyniknout kostkovaná minisukně. Obě se pohybovaly s tak kočkovitou ladností, až z nich na mě šel strach. To ale netrvalo dlouho, jak tvrdí Mimi, která ráda vzpomíná na naše první setkání o samotě o několik měsíců později.

Bylo to opět v bytě v ulici François-Ier, bylo mi šest, otec zrovna odjížděl na natáčení.

Políbil nás na rozloučenou a řekl mi: „Tonino, teď jsi pánem domu ty.“

Rozkaz přijat. Sotva za sebou zabouchnul, otočil jsem se na Mireille a ukázal jsem prstem na dveře: „Ty půjdeš pryč.“ Tehdy se nesmála jako dnes, když vypráví, jak ji tehdy z bytu vyhazoval jeden smrtelně vážný, zamračený panáček. Ne, v tu chvíli určitě využila svůj psychologický jemnocit a volila nějaká vhodná slova, třebaže si v duchu říkala: „A do háje, to je pěkný začátek, s tímhle děckem bude peklo.“

Zůstali jsme si až do poslední chvíle blízcí, přestože jsme se někdy neviděli i celé měsíce.

V závěru jejího života jsme spolu často probírali duchovní záležitosti, sdíleli jsme stejné názory na různé buddhistické koncepty, jako je reinkarnace nebo představa, podle níž nás zesnulí neopouštějí, nýbrž nám vždy zůstávají na blízku.

Byl jsem její poslední návštěva, když nás kolem půl osmé večer, několik hodin předtím než zemřela,

její manžel Pascal nechal taktně o samotě a dal mi tak příležitost vyzkoušet si to, co se nazývá vyprovázení. Mimi procházela těžkou fází. V buddhismu se jí říká *bardo*, přechod, a já jsem cítil, že potřebuje pomoc.

Trochu mě to překvapilo, protože Mimi byla připravená odejít a nebála se, ale stává se, že mysl ovládne pud přežití a člověk dál vzdoruje. Vzpomněl jsem si na kapitolu z Tibetské knihy o životě a smrti právě o vyprovázení umírajících, a tak jsem ji vzal za ruku a opakoval utěšující a uklidňující slova. Po několika minutách se utišila, zklidnila a začala zase normálně volně dýchat.

Poté co jsem takto vstřebal její obavy a úzkosti, mi ruka až po loket tak ztuhla, že jsem ji musel dát pod proud vody a umýt, abych se zbavil energie, kterou jsem Mimi odčerpал.

Jsem vděčný, že jsem tam pro ni v tu chvíli mohl být; jako bych jí tak trochu vrátil lásku, jíž mě vždycky tak štědře zahrnovala. Mimi byla odolná žena a život ji nešetřil; naučila se odpouštět, proměnit zranění z dětství v soucit, a tím si vůči všem bytostem vyvinula silný altruismus.

V dospělosti musela překonávat těžké zkoušky, zejména v lásce, v níž zažila ztrátu a smutek, a pak taky nesměla kvůli srdeční slabosti otěhotnět, na čemž její vztah s mým otcem nakonec ztroskotal.

„Kdyby Mimi mohla mít děti, nikdy bych ji nepustil,“ svěřil se mi jednou...

Věřím, že to myslel upřímně, protože měl Mireille opravdu rád a po krachu svého prvního manželství cítil skutečnou touhu založit novou rodinu.

Ti dva byli pro sebe vskutku stvoření.

Mireille mi často dělala prostředníka, třeba když ráno v Douchy otec vstával a ona mi musela neochotně říct: „Tony, táta vstává, jdi se projít do parku.“ Nerad mě vídal hned po probuzení, vždycky se pak rozčlil. A tak jsem s těžkým srdcem odcházel ven, povídal si se stromy a snil o bratrovi nebo sestře, se kterými bych líp snášel tu samotu, již jsem nerozuměl. Vybavil jsem si Comenciniho film *L'Incompris* (Nepochopený), který mi jednou pustil kmotr, příběh vztahu otce diplomata a jeho syna, dítěte, s nímž jsem se okamžitě ztotožnil.

Během těchto dlouhých víkendů jsem se přesto těšil na dvě chvíle, dvě chvíle štěstí. První přicházela s každodenním venčením psů, kdy jsem otce mohl doprovázet a hrdě kráčet vedle něj, byť mlčky.

Druhá nastala, když jsme se večer po večeři přesunuli do obývacího pokoje a já si mohl před spaním lehnout na kanape, v zimě k zapálenému krbu, zatímco on četl noviny nebo si povídal s Mireille. Ohromně si Mireille vážím, neboť se ke mně chovala jako

k synovi, aniž by se kdy snažila zaujmout matčino místo.

Mireille byla rovněž architektkou otcova života a svou kariéru dala stranou, aby se mohla věnovat jemu. Především si brala na starost stavbu jeho domu, hlavně toho v Aix-en-Provence, odkud mám tolik krásných vzpomínek a který mi připadal nejelegantnější.

Žili jsme trochu jako velké italské rodiny v různých patrech sicilského paláce. Kmotr bydlel v přízemí, šlechtickém patře, kde jsou okna nejvyšší. „Takovým několikapatrovým sídlům ze sedmnáctého století se říká *hôtel*,“ vysvětloval mi. Několik let předtím tam přestěhoval svou matku, když ovdověla, aby bydlela blízko něj. Nikdy předtím jsem neviděl tak vysoké stropy, některé byly až pět metrů vysoké, v knihovně se pro knihy lezlo po obrovských žebřících.

Podlaha byla celá pokrytá starými tmavočervenými provensálskými dlaždicemi a bílé stěny zdobily obrovské dobové malby. Jen kuchyně měla lidské rozměry, předpokládám, že dříve tam chodívalo pouze domácí služebnictvo.

To sídlo na náměstí Quatre-Dauphins v Aix-en-Provence bylo pro kmotra jak stvořené.

Jednoho dne se přízemí uvolnilo. Nebylo tak působivé, ale pořád nádherné, byt vedl do zahrady o roz-

loze asi 3 500 m², jež byla celá obehnaná vysokán-skými zdmi (dům stál uprostřed města) porostlými břečťanem a popínavými rostlinami.

Byla bezvadně udržovaná, zároveň dost divoká, s mohutnými stromy tyčícími se uprostřed trávníku a spoustou květin podél zdí.

Na konci zahrady, vlevo v rohu pod malou bambusovou stříškou, schovaný uprostřed zeleně, stál velký dřevěný stůl, kde se dalo obědvat ve stínu. Otec a Mireille se do toho elegantního místa okamžitě zamilovali.

Mimi se už tehdy projevovala jako perfekcionistická estétka a hned věděla, že k tomu, aby se náš život proměnil v opravdový ráj, chybí už jen jedna věc: bazén!

Ukázalo se, že uskutečnit takový plán bude velmi složité. Dům byl památkově chráněný a podle majitelů, rodiny De B..., bychom k takovému projektu nikdy nedostali povolení.

To ovšem Mireille nemohlo odradit. Zavolala památkářům a začala na ně vyvíjet „intenzivní nátlak“, v tom jí sekundovala asistentka a kamarádka Véronique de Villèle, schopná vyřešit i ty nejsložitější problémy, a pak tu byl taky Alain Delon.

Tehdy, na konci 70. let, byl na vrcholu slávy a málokdo mu dokázal říct ne. Nebylo to jednoduché, ale

Mireille našla kompromis: okraj bazénu se obloží stejnými kameny, z jakých je postaven dům, a jeho tvar bude připomínat fontánu nacházející se vzadu na severní straně zahrady.

Bazén měl tedy obdélníkový tvar s půlkruhy na obou koncích. Nádherně tak zapadal do architektury místa.

Zpočátku celý podnik vypadal spíš jako archeologické vykopávky než obvyklé stavební práce. Družka a stavitelka Mimi dokázala mému otci dát dům, jenž ve světě neměl obdoby. Na celých pět krásných let se stal naším oblíbeným prázdninovým místem. V Aix jsem se také naučil plavat a tímto delikátním úkolem byla pověřena Véronique poté, co došlo k jednomu nemilému incidentu...

Mireille měla psa jménem Popy, malého černobílého křížence, který zřejmě jako jediný pes na světě neuměl plavat. Nevěřil jsem tomu a jednoho dne jsem dostal skvělý nápad hodit ho do bazénu. V příští vteřině jsem byl chycen za spodní část kalhot a rovněž vržen pod hladinu, pochopitelně jsem se vydatně nalokal vody, ale stejně jako psovi se mi nakonec čubičkou podařilo dostat k okraji bazénu.

Otec nejdřív vytáhl Popyho, pak ubrečeného mě.

„Příště si rozmyslíš, jestli budeš házet psa do bazénu.“

Aby se už žádné příště neopakovalo, musel jsem se naučit plavat.

Díky Véronique se to podařilo rychle. V té době už byla profesionální sportovkyní, skvěle plavala a byla mistryní Francie v trapu (později předcvičovala aerobik ve vlastním pořadu s Davinou Delor), naučila mě také všechny možné skoky do vody: s rozpažením, schylmo i šipky.

Když otec viděl, že mi to ve vodě jde, rozhodl se, že mě naučí potápět se v moři. Nevím, co ho to popadlo, ale jednoho dne přišel domů s kompletní potápěčskou výbavou: dýchacími přístroji, neopreny, ploutvemi, závažnými opasky, už chyběla jen harpuna. Můj přístroj byl menší a vydržel třicet minut, což je pochopitelné, protože větší bych jako dítě na zádech neutáhl. Hořel jsem nedočkavostí, jenže to bylo nesmírně technicky náročné, nejprve jsem se musel naučit základní signály a teprve po mnoha zkouškách jsme se konečně mohli potápět.

Okamžitě jsem se chtěl ponořit do nejhlubší části bazénu, ale ne, zase jsme si museli zopakovat domluvená znamení, pak mě otec vzal za předloktí a pokynul, že mám plavat za ním, což jsem okamžitě udělal. Bohužel jsem si to nikdy nevyzkoušel v moři, ne že bych nechtěl, ale můj levý ušní bubínek vinou úrazu nevydrží tlak v hloubce vyšší než tři metry. Jako malý

jsem totiž míval opakované záněty ucha, a když jsem se jednou vracel z prázdnin, infekcí oslabený bubínek při vzletání letadla praskl.

Během prázdnin jsem v bazénu trávil celé dny a křičel „Kmotře!“, aby vyšel na balkon podívat se, jak se potápím, skáču, krauluju, aby obdivoval mé pokroky. Byl jsem rád, když byl poblíž a chválil mé výkony, zbožňoval jsem ten rozzářený úsměv, který se mu vždycky objevil ve tváři, jakmile mě uviděl.

Míval se mnou nesmírnou trpělivost. Tomu se divím, protože jinak býval dost netrpělivý, a jak stárnul, stával se až nesnesitelným.

V Aix jsem se také málem stal sirotkem, když si otec a jeho kamarád Jacky Humbert, svého času velká postava marseillského organizovaného zločinu, koupili Hondu 950 Japauto.

Jackyho byla šedá s modrým vzorem ve tvaru blesku a se zaobleným čelním sklem. Otcova měla čtvercové sklo a byla rovněž šedá, ale s černým vzorem.

Psal se 15. květen, Mimi měla toho dne narozeniny a jako dárek samozřejmě dostala motorku. Hondu 450 se zlatou metalízou. Byla s námi i matka, ale už si nevzpomínám proč. Po večeři, když už jsem spal, se všichni rozhodli, že se půjdou projet, aby si Mimi mohla svou novou mašinu vyzkoušet.